

TÉL ÉS TAVASZ

PAP JÓZSEF

I.

Ez már a hersegés
talpad alatt,
nem hóropogás,
ahogy a palánk tövéből
lapátolod a havat.
Gyolcskeretben
a föld
zöld
vére — serked a fű.
Szemtanúja vagy az időnek:
a két évszak
éppen váltja egymást.
Ebben a pillanatban.
S kilábalsz a télből.

II.

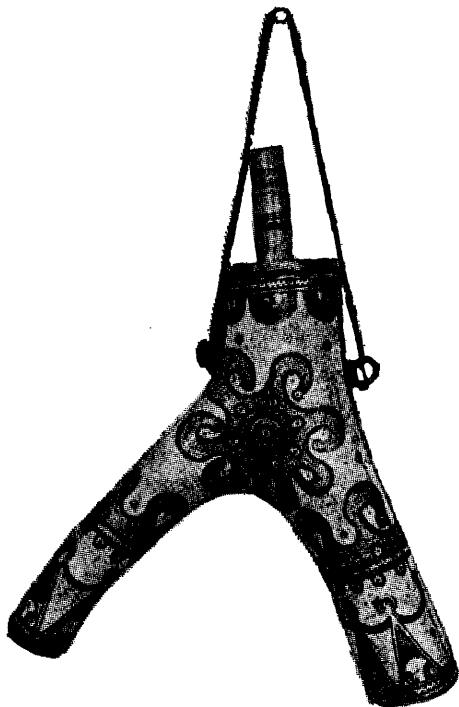
Hó lepi de dél tájt lángol a kertünk. Égőpirosan a vörösfenyő pikelyes törzse, és kék lobogással a karjaikat szélesre táró cédrusok. Jegenyetölgyünk nyúlánk ágain fölakadt a Nap. Sugarai arcomon araszoló pihés hernyók.

Lehunyt szemhéjamon áthatol a fény. Derengés. Kint és bent is. És lankadt ernyedtség. Akkor, hogy hogy nem, a fázós lábak: a látatlanul szivárgó nedvek hűvössége a hó alól mozdulni kényszerít. Már nem a borostyánnal befolyt mozdulatlan fatörzs vagyok. Topogok. Egy mocorgás vagyok. És brumm-brumm, dörmögök.

Mint ama tétova medve, amely most dönt valahol az évszak sorsa felől (hogy tél-e még vagy tavasz már?), azazhogy vissza-e a bűzhödt odúba, vagy kint maradni a zúgó szikrázásban . . .

Csak valamit még megtapasztal! Azt, hogy az a borzongató huzatféle a vékonya tájékán alábbhagy-e odakint jártában-keltében, ha valamicskét összebb húzódkodik, s azt a jeges érintést is ágyékcsigolyáin elháríthatja-e a bundája.

Ezt tudja még meg, és már dönt is.

Lőportartó, szarvasagancs, vésett, Erdély, XVIII. század, M: 25 cm